

ĐOẠN KẾT

CHƯƠNG IV

Mấy năm sau – cũng chẳng nhớ là mấy năm – trong một bữa tiệc ồn ào đầy những tiếng cười và lời đùa bỡn là lời hai người nói chuyện:

- Anh có biết Tuyết bây giờ ở đâu không?

- Không.

- Đã lâu lắm rồi không gặp mà cũng không nghe ai nói đến.

- Hình như một năm, giữa tối mùng một tết, Tuyết ốm, ho lao, mò đến nhà một người tình cũ, ngủ nhờ một đêm. Sáng hôm sau dậy sớm, lấy hết các bức ảnh của mình treo trên tường xé vút vào lò sưởi, rồi đi biệt. Từ bấy đến nay không thấy đâu nữa.

Thoảng nghe câu chuyện của hai người, một trang thiếu niên ngồi bên nâng cao cốc rượu sâm-banh mời và nói:

- Xin ai nấy uống cạn với tôi một cốc rượu. Còn như câu chuyện cô Tuyết nào đó của hai anh đây thì xin hai anh xếp mau lại cho. Sống ngày nay nhớ đến chi ngày xưa, tưởng chi đến ngày mai. Cô Tuyết ấy có chết đi đã có các cô Tuyết khác đẹp, xinh tươi hơn. Phải không các em?

- Phải lắm! Phải lắm!

Mọi người vỗ tay cười vang.

Năm 1934